

De haven in, bij kalme zee, in vriendelijken avondstond, wijl 't maanlicht langs de donkre wolk de lucht in tooverschijnsel zet, dat droomenstemming wekt.

Klein was het sloopje en groot was de zee, en diep was het water en zwaar soms de tocht. Maar strak stond het zeil in den bollenden wind en vlug repte 'tvaartuig zich voort op zijn baan, om spoedig ter haven te komen.

Zware stormen hebben somtijds 't sloopje op zijn tocht geteisterd. Woedend beukten soms de golven met hun grove vuist de wanden, dat de planken kraakten.

Maar soms ook joeg vroolijke dartele wind het sloopje al spelend in luchtige vaart langs spattende golfjes en dartelend schuim, gelijk daar het pijnsnelle zwaluwtje scheert de vlakke der wateren over.

En nacht en dag in weer en wind hield 't ferme scheepsvolk trouwe wacht. De hand aan 'troer en 'toog in 't zeil, en in het hart een stil gebed tot God, der waatren Heer.

Over der wateren spiegel, nauw door het luchtige windje krullend in rustigen rimpel, glijdt thans het schip welbeladen, veilige haven in.

De reis is volbracht, de taak is vervuld; de strijd, heftig soms, met storm en met vlaag, hij is thans voorbij, en vriendelijke rust, zij wenkt thans het schip, ter haven noodend.

Daar zij thans rust genoten, daar blikke 'toog terugge, op afgelegde reize, en danke in gebeden Hem, die den zegen gaf.

Maar dan ook weer zij het anker gelicht, zoodra de lading, de rijke, is gelost. Dan ga weer 'tsloopje ter volgende reis, dan neme 'tkoers naar het verste gewest, en hale van ver en nabij.

Tot varen werd toch het sloopje gebouwd. De rust verkwikke, 'tis om rust niet te doen. Ter vaart, ter moedige, dappere vaart, naar Oost en West, naar des werelds end: het schip is bestemd om te varen.

Niet leven is noodig, maar varen¹⁾, zoo schreven de varende vaders hun leuze omhoog op den wimpel, niet rusten is noodig, maar werken, zoo lang als de levensdag duurt.

De haven in, maar om ze uit te gaan; de rust gegund, als aanloop tot het werk. Zoo luidt de leus van al wie wèl verstaat, dat God den mensch ten noesten arbeid schiep: hier is de ruste niet.

* * *

Op den wijden wereldakker ploegen, eggen, zaaien, oogsten duizend duizend wakkre landiën, halen uit den schoot der aarde dankbaar 't voedend brood.

In de drukke nijvre werkplaats, boren, haamren, weven, trekken duizend duizend ferme handen, maken woon en kleeft en sieraad, voor den mensch gereed.

In de donkre mijnengangen kloppen, spijten, snijden, delven duizend duizend stoere strijders, brengen uit des aardrijks diepten kracht en warmte en licht.

In de stille studiekamer peinzen, denken, reeknen, worstlen duizend duizend heldre breinen, sporen 's levens diepe bronnen rustloos zoekend na.

In de drukke fabriek klinkt de zucht van den stoom en de vuist van den hamer, de spoel van 'tgetouw, en daar flikkert de gloed, die het ijzer herschept, en daar ratelt het werktuig, dat kleeding formeert uit stoffen alomme vergaard.

1) Vivere non necesse, sed navigare necesse.

De spoorlijn raast over de velden, de stoomboot doorwandelt de zeeën; ze brengen en voeren de goeden naar hier en naar daar en naar elders, al naar de behoefte gebiedt.

't Is werken en denken en leven, alom op de vlakten der aarde, voor 't welzijn van lichaam en ziele, voor hoogre belangen des geestes, een vloeienden stroom steeds gelijk.

Een oogenblik verpoozing slechts, een korte poos van inkeer soms, om 't werk eens rustig te overzien en nieuwe krachten op te doen, en dan weer vlijtig voorwaarts.

Zoo spoedt het leven voort in steeds vernieuwden gang; en daarbij stijgt de beë tot 's levens Heer omhoog, dat Hij aan alle werk, dat naar Zijn wil geschiedt, Zijn rijken zegen schenkt, Zijn milde gunst betoont, dat Hij Zijn vriendelijk oog alom doe lichten.

* * *

Ook ons gewerd een deel van 's werelds werk, een arbeid werd ons op de hand gezet, een taak ons opgedragen voor ons volk, gering en klein, en toch de moeite waard, om ijverig te werken.

Wij brachten op des levens markt ons werk. We dachten, peinsden, zochten, vonden ook, en schreven, wat wij vonden, blijde neer, opdat de pers het vormen zou ten Blad, dat zich ter lezing aanbood.

Een bont gezelschap werden wij, van mannen, vrouwen, jong en oud, die naar de gave, aan elk bedeed, hun krachten gaven aan het Blad ter leering en verpoozing.

't Werd een lange reeks van jaren, in eendrachtig samenwerken, onafhankelijk van elkander, toch verbonden in bedoeling, toch vereend in streven.

Zóóveel jaren leefde ons weekblad, dat de jongen oud reeds werden, dat reeds de ouden henengingen, dat een nieuw geslacht hun taak reeds overnemen moest.

En steeds bracht ons Blad zijn eenvoudige woord, van stichting en troost, en van leering en steun; we streefden naar wijsheid en schoonheid en kracht, en grepen we niet wat in 'toog ons steeds blonk, ook 't streven naar 't doel was ons vreugde.

Ons sloopje kliefte 'truime sop, sloeg ver en ver de zeilen uit en bracht zijn goederen overal, van week tot week, van jaar tot jaar, in telkens ruimer kring.

't Was vroolijk varen dikwijls, langs kalm gerimpeld water, bij vriendelijke zonne en frisch en dartel windje, dat mooie stuwkracht was.

Maar soms ook kostte 't moeite, het sloopje op te houden, als ruw de stormen bliezen, als tegenwind het vaartuig met kracht teruggedreef.

Maar God heeft ons gezegend; Hij sterkte ons in ons streven en gaf ons gunst bij velen, en wilde ons woord gebruiken: Hem zij daarvoor de dank.

Nog staan wij hier na vier-en-twintig jaar; nog spreekt ons Blad een klaar en duidelijk woord; nog tuigen wij van 't Evangelie Gods, en van wat God in 't menschenleven werkt en in Zijn rijke schepping!

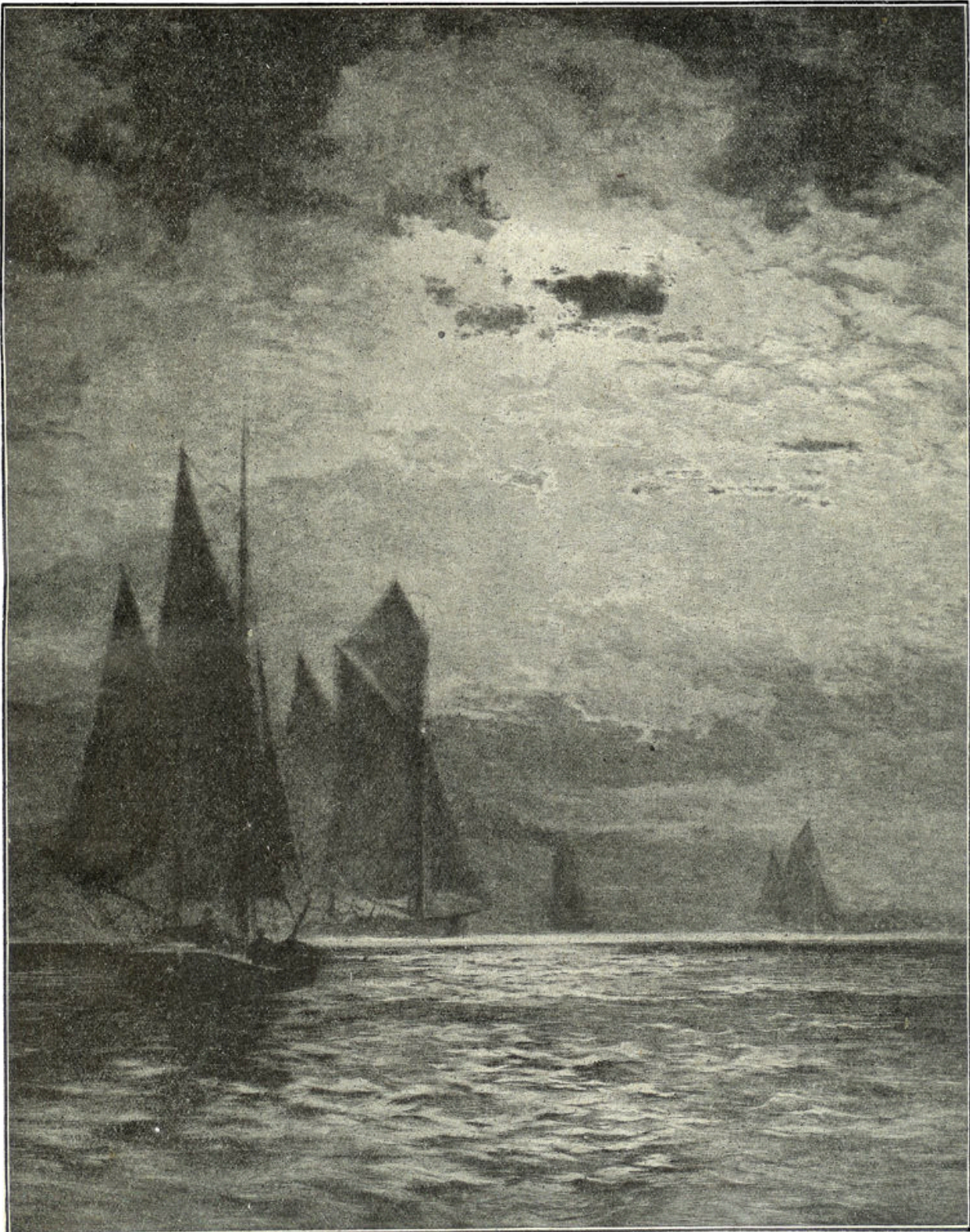
Een oogenblik de haven in; een oogenblik teruggezien op de afgelegden levenstocht, en dankbaar 's Heeren gunst geroemd, die ons tot werken leidde.

Maar dan lichten we weder onze ankers, en dan hijschen we weer onze zeilen, en dan bidden we weer om een zegen, voor 't kroonjaar, dat God ons deed dagen, voor de vijf-en-twintigste reis.

God geve wind en zonneshijn en storm ook, als 'tons noodig is. Zijn hand geleide ons op de reis; wij varen vol vertrouwen uit: Hou zee! Timotheüs!

A. L.

Naar een penteekening van Martin Schone.

1612